

Utbildningsdepartementet

u.remissvar@regeringskansliet.se

Yttrande över betänkandet SOU 2025:37

Kunskapsskolan i Sverige AB (*härefter **Kunskapsskolan***) är utsedd remissinstans, och vill framföra nedan yttrande med anledning av betänkandet om *Skärpta villkor för friskolesektorn*.

Sammanfattning

- Kunskapsskolan avstyrker förslaget om värdeöverföringsförbud.
- Kunskapsskolan avstyrker förslaget om särredovisning av skolenheternas ekonomi.
- Kunskapsskolan har inga invändningar på förtydligande av kraven på ekonomiska förutsättningar.
- Kunskapsskolan avstyrker förslaget om återbetalning av tilläggsbelopp till viss del.
- Kunskapsskolan avstyrker förslaget att det ens finns ett behov av att utreda hur en återbetalning av kommunala bidrag ska genomföras.
- Kunskapsskolan tillstyrker förslaget om sanktionsavgifter, men anser att summorna är för höga.
- Kunskapsskolan avstyrker samtliga förslag om att koppla ett värdeöverföringsförbud till mottagandet av statliga bidrag.
- Kunskapsskolan tillstyrker förslag om ökade förutsättningar för återkallelse, verksamhetsförbud och statliga åtgärder för rättelse.
- Kunskapsskolan tillstyrker förslag om statlig tvångsförvaltning.
- Kunskapsskolan tillstyrker Skolinspektionens rätt att höra elever under 16 år inom ramen för tillsyn och kvalitetsgranskning.

Kunskapsskolan ser med oro på den ökade detaljstyrningen av skolan. Det finns en allvarlig risk att denna detaljstyrning kommer att kväva nödvändig utveckling av det svenska skolväsendet, vilket Kunskapsskolan ser som en mycket olycklig och icke önskvärd konsekvens av de politiska förslag som nu läggs fram. Denna utredning är ett tydligt exempel, där det inte framgår hur det svenska skolsystemet kommer att förbättras genom detaljstyrning av huvudmännens hantering av medel, trots att det är ett av de bakomliggande skälen till förslagen.

Kunskapsskolan anser att alla Sveriges skolor ska hålla hög kvalitet och är positiva till förändringar som skärper regleringar kring exempelvis viten och sanktioner, såväl för fristående skolor som för det offentliga skolväsendet. Merparten av förslagen i denna utredning får dock långtgående konsekvenser för möjligheten att bedriva fristående skolverksamhet, oavsett kvalitet i skolans verksamhet.

Postadress

Kunskapsskolan i Sverige AB
Box 11205
100 61 Stockholm

org nr 556566-1815
info@kunskapsskolan.se
foretaget.kunskapsskolan.se

Enligt Kunskapsskolans mening är förslagen som rör värdeöverföring ett långtgående ingrepp i huvudmäns rätt att bestämma hur medel inom bolaget ska användas och är därmed inte proportionerliga. Ett värdeöverföringsförbud förhindrar också en allokering av medel under fem år till den verksamhet och de elever som bäst behöver det, givet att förutsättningar i sig är uppfyllda.

Kunskapsskolan avstyrker förslagen om särredovisning per skolenhet. Förslagen innebär ett mycket långtgående krav på redovisning vilket skulle innebära att avsevärda resurser behöver sättas av till rent administrativa uppgifter istället för till elevernas undervisning.

Kunskapsskolan avstyrker förslagen att koppla vissa riktade statsbidrag till värdeöverföring. Statsbidragen till skolverksamhet utgör en del av skolans ordinarie finansiering och syftar till att höja kvaliteten. Det finns en uppenbar risk att dessa förslag drabbar de elever som allra bäst behöver resurserna.

Utredningen innehåller vissa förslag som Kunskapsskolan ser positivt på. Kunskapsskolan välkomnar förslag som ökar lika villkor mellan det offentliga skolväsendet och fristående huvudmän, och ser positivt på att Skolinspektionen får fler möjligheter till ingripande mot en fristående huvudman innan ett beslut om återkallelse fattas.

Kunskapsskolan tillstyrker delvis förslaget om sanktionsavgifter, men endast i de fall där allvarliga kvalitetsbrister konstaterats av tillsynsmyndighet. Sanktionsavgifter är ett tydligare, och mer träffsäkert instrument, för hantering av kvalitetsbrister än ett värdeöverföringsförbud. Utredningens skäl att förbjuda värdeöverföringar är att förbättra kvaliteten i svensk utbildning. Kunskapsskolan menar att detta, uppnås bättre och enklare genom sanktionsavgifter.

Kunskapsskolan tillstyrker, som ovan framgått, att Skolinspektionen ska få en rätt att höra elever under 16 år inom ramen för tillsyn och kvalitetsgranskning.

Kunskapsskolans syn på skolväsendet

Kunskapsskolan drivs av övertygelsen om att det ska finnas en skola som passar varje elev. Sverige behöver ett skolsystem som säkerställer att alla barn och unga får tillgång till kunskap och utveckling genom likvärdig utbildning. Det betyder inte att alla skolor ska vara likadana. Det måste vara möjligt att organisera en skola på olika sätt, utifrån pedagogisk modell, elevers förutsättningar och behov och medarbetargruppens styrkor och utmaningar. För att elever ska ha en reell valfrihet, och för att möjliggöra en professionsdriven skolutveckling i Sverige, behövs en mångfald av skolor.

Skolan behöver styrning - men inte detaljstyrning. Kunskapsskolan menar att olika reformförslag, som vart och ett för sig och tillsammans skulle minska såväl lärare och rektorers som huvudmännens handlingsutrymme, riskerar försämra skolans möjligheter att möta varje elev. Det finns också en uppenbar risk att ökad detaljstyrning skulle minska tilliten till professionen och läraryrkets attraktivitet. Skolans styrning bör handla om *vad* skolan ska leverera, men inte exakt *hur* det ska göras. Vi välkomnar reformer som utvecklar skolan - men avvisar sådana som begränsar den.

Värdeöverföringsförbud

Kunskapsskolan avstyrker samtliga förslag om värdeöverföringsförbud, oavsett om det sker genom nyetablering, ägarbyte, mottagande av statliga bidrag eller genom ett föreläggande. Eftersom förslagets effekt är så intimt sammankopplade inleder Kunskapsskolan med ett övergripande

resonemang som berör den bristande proportionalitetsbedömning som utredningen gjort med anledning av förslagen.

EU-rätten (FEU 5.4) anger att för att en begränsning av etableringsfriheten och den fria rörligheten ska anses proportionerlig till det syfte begränsningen ska fylla, ska medlemsstaten visa att begränsningen har ett (i) legitimt syfte, (ii) är lämplig för att nå syftet och (iii) är nödvändiga för att nå syftet.

Enligt Kunskapsskolans mening är dessa förslag ett långtgående ingrepp i huvudmäns rätt att bestämma hur medel inom bolaget ska användas och därmed inte proportionerliga. Förslagets genomförande skulle innebära ett omotiverat ingrepp i såväl äganderätten som näringsfriheten, och strider därför även mot dessa grundlagsfästa rättigheter i regeringsformen (1974:152) 2 kap 15 §.

Åtgärdernas lämplighet

Av Utredningens avsnitt 3.1 framgår att det huvudsakliga syftet med de föreslagna åtgärderna är att säkerställa att utbildningen i skolväsendet håller en kvalitet som innebär att alla elever får likvärdiga förutsättningar att nå utbildningens mål. Utredningens fokus ligger därvid på de enskilda huvudmännens styrning och ekonomi, för att säkerställa att dessa trots brister i utbildningen inte finansierar annan verksamhet eller privat konsumtion. Sammanfattningsvis kan de huvudsakliga syftena därmed beskrivas som (i) att bibehålla en hög utbildningsnivå och (ii) att säkerställa att skolpengen används effektivt. Frågan är då om dessa åtgärder är lämpliga för att nå det huvudsakliga syftet.

Förslaget att förbjuda vinstuttag när en huvudman tar emot både kommunala och statliga medel, men inte när det enbart rör sig om kommunala medel, trots att båda dessa slag av intäkter har överlappande syften och är hänförliga till offentlig finansiering, är inkonsekvent. I korthet går det alltså att ifrågasätta att ett mottagande av statliga bidrag i någon högre grad skulle motivera ett värdeöverföringsförbud.

Ett värdeöverföringsförbud kopplat till mottagande av statliga bidrag kan få följden att vissa huvudmän blir tvungna att avstå från att söka sådana bidrag. Konsekvensen blir att sådana huvudmän i praktiken ges tillgång till mer begränsad finansiering än andra, exempelvis huvudmän som inte är aktiebolag.

Ett värdeöverföringsförbud av detta slag leder till en brist i likabehandling när olika privata aktörer ges olika förutsättningar att bedriva skolverksamhet, beroende på om deras organisationsform tillåter dem att ta emot statliga bidrag. Utredningens förslag om värdeöverföringsförbud brister i lämplighet och är inte konsekvent i dess strävan att uppnå de angivna ändamålen. Förslaget riskerar att kraftigt försvåra för huvudmän att föra resurser till de enheter som bäst behöver dessa, vilket kommer att drabba elever.

Kunskapsskolan är av uppfattningen att kvalitativ undervisning behöver få kosta för de elever med störst behov, vilket detta förslag begränsar. Skillnaden mellan fristående huvudmän och kommuners möjligheter att möta olika behov mellan skolenheter kommer att öka kraftigt. Detta kan knappast vara ett önskat syfte för staten. Att en elev som valt en fristående skola inte kan få tillgång till de resurser denne behöver endast på den grund att huvudmannen inte kan föra medel till den enhet eleven går på, eftersom huvudmannens andra skolor är nystartade. Något en kommun kan göra utan att det uppfattas märkligt.

Det föreslagna förbudet innebär inte att medel i högre grad kommer eleverna tillgodo, med förhöjd kvalitet som resultat, utan endast att överföringar av medel från verksamheten i någon utsträckning kan fördröjas. Huruvida ett värdeöverföringsförbud är en åtgärd som faktiskt är ägnad att tillgodose de i Utredningen angivna ändamålen är därför tveksamt.

Nödvändigheten av de föreslagna åtgärderna

Enligt Kunskapsskolans mening bör förslaget om ett värdeöverföringsförbud även ses i ljuset av hur stor spridning det är mellan olika kommuner i hur mycket pengar per elev de väljer att satsa på utbildning. Kunskapsskolan har elever från ca 115 kommuner och den skolpeng vi erhåller per elev för våra elever i grundskolan varierar mellan 88 133 kr och 148 993 kr per år, alltså mer än 50 %.

Det är slående att utredningens påstående inte beläggs, det vill säga att en fristående huvudmans rätt att förfoga över sina medel, medför sådana försämringar av det svenska utbildningssystemet att begränsningarna kan anses nödvändiga. Kommer det svenska utbildningssystemet förbättras genom att ett värdeöverföringsförbud införs för en skolenhet de första fem åren av enhetens existens? Kunskapsskolan har noterat att utredningen inte utvecklar resonemanget i denna del, utan nöjer sig med att konstatera att ett värdeöverföringsförbud kommer att förbättra det svenska utbildningssystemet.

Sanktionsavgifter vid bristande kvalitet kan vara en alternativ åtgärd. Utredningen lyfter inte fram sanktionsavgifter som ett självständigt förslag men de förekommer som delar av flera av de föreslagna åtgärderna. Enligt rättsutlåtandet går det *”utan svårighet att argumentera för att efterhandssanktioner är mindre effektiva än förebyggande värdeöverföringsförbud, eftersom missbrukade offentliga medel redan kan vara förbrukade eller förda utom det offentligas räckhåll när sanktionerna kommer först i efterhand”*. Det antyds att kommunala medel riskerar att föras ut ur landet eller på annat sätt undandras offentlig kontroll, vilket mest effektivt förhindras genom ett värdeöverföringsförbud.

Det är tveksamt om en sådan slutsats tål närmare analys. Ett föreläggande om värdeöverföringsförbud förändrar inte det faktum att en (otillåten) värdeöverföring inte upptäcks förrän i efterhand i samband med redovisningen. Det framstår därför som oklart varför ett värdeöverföringsförbud skulle vara mer effektivt än det mindre ingripande alternativet efterhandssanktioner, både i förhållande till syftet att säkerställa utbildningskvalitet och till syftet att uppnå effektiv användning av skolpengen. Förslaget om värdeöverföringsförbud tycks utformat för att åtgärda några extrema fall av undandragande av medel för utbildning och riskerar att hårt drabba elever i skolor med huvudmän som bedriver skolverksamhet i bolagsform.

I vart fall tycks sanktionsavgifter vara ett åtminstone lika effektivt medel som ett värdeöverföringsförbud för att uppnå de i Utredningen eftersträfvade målen. Såväl ett värdeöverföringsförbud som en sanktionsavgift föreslås kunna beslutas för redan inträffade problem. Om det kan konstateras någon brist i en skolenhets verksamhet som kan motivera ett värdeöverföringsförbud eller en sanktionsavgift skulle dessa två, alternativa sanktioner rimligtvis ha i praktiken motsvarande effekt för framtiden (utan att de kan komma till rätta med t.ex. redan genomförda värdeöverföringar). Ett värdeöverföringsförbud innebär att huvudmannen under en period förhindras att föra medel från skolverksamheten och en sanktionsavgift innebär att det uppstår en skuld som kvarstår till dess att huvudmannen har betalat av denna, med följden att denne förhindras att föra bort överskott som annars skulle behöva gå till att reglera skulden (sanktionsavgiften).

Sanktionsavgifter för olika situationer tycks av dessa skäl väsentligt enklare att förena med proportionalitetsprincipens krav på att välja den åtgärd som innebär den minsta möjliga inskränkningen för att uppnå det angivna syftet. Att ett värdeöverföringsförbud är mer ingripande för de enskilda rättssubjekt som drabbas av det än sanktionsavgifter, som enbart skulle drabba sådana huvudmän som faktiskt undandrar medel på ett sätt som drabbar undervisningens kvalitet, lär vara okontroversiellt.

Vad gäller värdeöverföringsförbudets smittorisk när flera skolenheter är organiserade under samma huvudman diskuterar Utredningen detta ur ett annat perspektiv. Enligt Utredningen hade det varit önskvärt att införa ett "koncernkrav", det vill säga ett krav på att det enbart får finnas en skolenhet per huvudman, eftersom det annars hade varit alltför lätt att kringgå ett värdeöverföringsförbud. Utredningen menar emellertid att en sådan åtgärd inte hade klarat en proportionalitetsbedömning och att det nu föreslagna kravet på särredovisning istället bör införas för att lösa problematiken.

Det sagda innebär emellertid inte att värdeöverföringsförbudet är utformat på ett ändamålsenligt sätt – tvärtom tycks även Utredningen sätta fingret (om än möjligtvis oavsiktligt) på att värdeöverföringsförbudet kommer slå olika beroende på om en huvudman är organiserad i flera bolag som en koncern eller inom ett enskilt aktiebolag. Om en huvudman har flera skolenheter inom ett aktiebolag och en av dessa enheter exempelvis får ett föreläggande till följd av kvalitetsbrister, finns det - som lagförslaget är utformat - en risk att samtliga skolenheter inom aktiebolaget träffas av värdeöverföringsförbudet. Lagtextens utformning måste därför förtydliga att förbudet endast ska träffa aktuell skolenhet. I ett sådant fall, där förbudet träffar hela huvudmannens organisation, framstår det som att efterhandssanktioner är ett tydligt mindre betungande alternativ för de enskilda rättssubjekten, i och med att en sanktionsavgift innebär att kvalitetsbristen måste åtgärdas men utan att övriga skolenheter under huvudmannen drabbas av ett värdeöverföringsförbud som kan få allvarliga konsekvenser för hur dessa fördelar medel sinsemellan och bärkraften i verksamheten som helhet. Utredningens förslag tycks, i en sådan situation, gå utöver vad som är nödvändigt för att uppnå eftersträfvade ändamål.

En ytterligare punkt som inte beaktats tillräckligt väl i nödvändighetsprövningen är förslaget om värdeöverföringsförbud vid ägarförändringar. Förslaget innebär att en förändring i ägarskap i ett onoterat moderbolag som har bestämmande inflytande i flera aktiebolag som är enskilda huvudmän, genom vilken ett ägandeskap överskrider 50 procent, innebär att samtliga bolag inom koncernen träffas av ett värdeöverföringsförbud. Förslagen slår på så sätt mycket brett och på ett sätt som tycks gå utöver vad som är nödvändigt för att uppnå de aktuella ändamålen, eftersom ägarförändringen i moderbolaget i sig inte nödvändigtvis leder till någon förhöjd risk för kvalitetsförsämringar genom undandragande av medel.

Sammantaget anser Kunskapsskolan att utredningen inte i tillräcklig grad har klarlagt att förslagen inte strider mot EU-rätten. Detta är, enligt Kunskapsskolans mening, en tydlig brist som medför att förslagen inte kan genomföras.

Förslagen om särredovisning per skolenhet

Kunskapsskolan avstyrker förslagen om särredovisning för varje skolenhet. Förslagen innebär ett mycket långtgående krav på redovisning vilket skulle innebära att avsevärda resurser behöver sättas av till dessa, rent administrativa, krav. Kunskapsskolan driver i dagsläget 35 skolenheter inom ett och samma AB. Med utredningens förslag om särredovisning skulle omfattande arbete behövas för att särredovisa såväl resultat- som balansräkning på enhetsnivå, dela upp poster som eget kapital och investeringar, varav många koncernövergripande. Att särredovisa poster i balansräkningen blir

dessutom en konstlad process som riskerar att aktuella poster blir godtyckligt fördelade. Redan idag rapporterar vi fördelning av intäkter och kostnader per enhet till SCB, och därmed finns transparens när det gäller användning av resurser.

Ett krav på särredovisning på den nu föreslagna nivån innebär ökade krav på systemanpassningar, eventuellt ökade licenskostnader och drift, ökad bemanning för att hantera bokföring samt ökade kostnader för revision. En uppskattning av ökade kostnader per enhet uppgår till ca 200 000 kr varav revision står för cirka 50 000 kr vilket motsvarar 0,3 lärartjänster eller totalt 12 lärartjänster för Kunskapsskolans alla enheter. Kunskapsskolan ställer sig frågande till att utredningens huvudsyfte, att se till att inga medel lämnar verksamheten utan istället ska komma varje enskild elev till godo, uppnås genom detta förslag. Det ter sig något märkligt att å ena sidan säga sig värna om att skolpengen alltid ska komma eleven tillgodo, och å andra sidan införa omfattande - kostnadsdrivande - krav på administration. Kunskapsskolan noterar i sammanhanget att ett antal andra utredningar på skolans område har i syfte att minska ned på administrativa uppgifter eftersom dessa stjäl tid och resurser från eleverna.

Utredningen anger att förslaget om värdeöverföringsförbud har till syfte att förbättra skolväsendet, något som då även rimligen bör omfatta den kommunala skolan. Om fristående huvudmän ska omfattas av förslaget om särredovisning bör naturligen detsamma gälla för kommunal skolverksamhet.

Kunskapsskolan noterar att andra utredningar på skolans område föreslår att kommuner får minska ersättningen till fristående skolor, med hänvisning till att kommunerna har krav och kostnader som en fristående huvudman inte har. Om det införs ett krav på särredovisning enbart för fristående huvudmän bör det rimligen kombineras med att de fristående huvudmännen får ersättning för dessa kostnader.

Återbetalningsskyldighet av tilläggsbelopp

Kunskapsskolan instämmer i förslaget att beviljat tilläggsbelopp ska användas till det bidraget ansökt för. Däremot är det ett problem att kommuner generellt ger sig själva en "rabatt" på sökt belopp. I nära nog alla beviljade ansökningar om tilläggsbelopp gör kommuner, utan motivering, en annan bedömning av kostnaderna för sökta stödåtgärder än skolan. Kunskapsskolan anser därför att en reglering om återbetalningsskyldighet i de fall tilläggsbelopp inte i sin helhet använts till beviljade stödåtgärder, ska kombineras med en skyldighet för kommuner att vid beviljade stödåtgärder godkänna sökt belopp om inte beloppet överstiger marknadsmässiga kostnader.

Detta förslag kommer också att öka detaljstyrningen av fristående skolor, eftersom kommunerna kommer att ha olika typer av uppföljning av tilläggsbeloppen. Kunskapsskolan har i dag elever från över 100 kommuner, vilket kan medföra över 100 olika sätt att redovisa hur tilläggsbeloppen använts.

Förmodligen kommer detta förslag att medföra en stor tillströmning av mål till förvaltningsdomstolarna.

Återbetalningsskyldighet av kommunala bidrag vid återkallelse

Kunskapsskolan ifrågasätter om en återbetalningsskyldighet av kommunala bidrag behöver utredas. Om ett tillstånd återkallas, oavsett orsak, har huvudmannen haft kostnader för bland annat skollokal, kostnader för löner till skolpersonal, kostnader för skolmat, etc., kostnader som utgör den

överväldigande delen av en huvudmans kostnader. Medel för dessa kostnader finns därför, av uppenbara skäl, inte kvar hos huvudmannen varför ett återkrav medför att huvudmannens övriga verksamheter drabbas negativt. Med beaktande av utredningens övriga förslag framstår detta som mycket märkligt. Själva syftet med ett värdeöverföringsförbud är att en enhet inte ska belastas av andra enheters behov, vilket uppenbarligen skulle bli fallet om återbetalning av bidrag ska ske om ett tillstånd återkallas.

Modellbestämmelse för vissa riktade statsbidrag kopplat till värdeöverföringsförbud

Kunskapsskolan avstyrker detta förslag på i huvudsak samma skäl som angetts under rubriken *Värdeöverföringsförbud* inledningsvis i yttrandet. Utöver dessa skäl vill Kunskapsskolan även framföra följande.

Statsbidragen till skolverksamhet utgör en del av skolans ordinarie finansiering och uppgår i dagsläget till omkring 8 % av intäkterna för fristående huvudmän. Dessa bidrag har varit ett sätt för staten att göra resursförstärkningar i form av riktade statsbidrag för exempelvis löneökningar för lärare, personalförstärkningar och fortbildning. I stort sett samtliga riktade statsbidrag syftar till att höja kvaliteten i verksamheterna. Andelen statlig finansiering av skolan har ökat kraftigt sedan mitten av 2010-talet och enligt SOU 2025:72 förefaller den kommunala finansieringen ha minskat som en konsekvens av detta. Att - som utredningen anger - en huvudman kan välja att avstå från att söka statsbidrag är inte möjligt med bibehållen kvalitet.

Detta förslag bryter principen om lika villkor oavsett huvudman då det skulle medföra en stor nackdel för elever som valt en fristående skola som inte ges rätt till den del av finansieringen som ges genom statsbidrag. En bestämmelse om att man inte får ta emot statsbidrag om man gör värdeöverföring riskerar därmed att försämra kvaliteten istället för tvärtom.

De bidrag som medför störst resursmässiga tillskott till en huvudman idag är bidraget för *stärkt kunskapsutveckling* och bidrag för *lärarlöner*. Av villkoren för bidraget för stärkt kunskapsutveckling framgår att bidraget inte får användas för sådana kostnader som huvudmannen enligt lag är skyldiga att tillhandahålla verksamheten. Att en huvudman som uppfyller alla lagkrav, och gör det med hög kvalitet, förhindras att föra medel inom till exempelvis en koncern medför ett totalt förbud för denna typ av hantering av resurser.

De olika bidragen för lärarlöner, som utredningen anger som tänkbara bidrag som kan kvalificera till värdeöverföringsförbud, är dessutom bidrag som har till syfte att höja enskilda lärares löner och i vissa fall bekosta en reform.

Det är vidare olyckligt att utredningens förslag i denna del utgår från en modell-bestämmelse som ska bestämmas för varje enskilt bidrag. Det finns en inte obetydlig risk att regeringar från ett år till ett annat ändrar villkoren för bidragen, vilket kraftigt försvårar för huvudmän att planera sin verksamhet ur ett resursmässigt perspektiv. En god ordning är att ha stabila villkor som medför förutsebarhet. Den föreslagna lösningen verkar snarare tvärtom.

När statsbidraget för *likvärdig skola* infördes för något år sedan innehöll villkoren för bidraget ett krav på att huvudmannens kostnader inte fick minska i förhållande till ett snitt för de senaste tre åren. Det vill säga att huvudman inte fick använda bidraget till kostnader som skolpengen skulle täcka. Effekten av detta var att många kommuner fick betala tillbaka erhållet bidrag eftersom de hade ett sparbeting. Denna effekt ansågs stötande, varför villkoret togs bort. I dessa fall rör det sig

om välfungerande enheter, som kan ha funnits under flera decennier. Att utredningen nu vill återinföra en liknande reglering men endast för fristående skolor är ytterst märklig.

Ett bättre sätt att hantera en önskan om att bidrag, oavsett dess typ, används för avsett ändamål är att förbättra Skolverkets uppföljningar av bidragen.

Närmare om vitesföreläggande som hinder för statsbidrag

Kunskapsskolan ställer sig tveksam till detta förslag. Det är visserligen olyckligt om en huvudman använder erhållna bidrag på ett så felaktigt sätt så att kvaliteten påverkas i den grad att de får ett vitesföreläggande. Kunskapsskolan är av uppfattningen att de allra flesta skälen till kvalitetsbrister inte har sin grund i att huvudmannen fört medel ur verksamheten. För att undvika att ett vitesföreläggande onödigt drabbar verksamheten, bör en bestämmelse utformas så att detta endast gäller i de fall där tillsynsmyndigheten kan belägga att kvalitetsbristerna har ett orsakssamband till att resurser flyttats från verksamheten.

I normala fall där en verksamhet har tydliga kvalitetsbrister kan ett resurstillskott genom ett statsbidrag vara en av de faktorer som möjliggör nödvändiga förbättringar - något som ett fritt förfogande över medel möjliggör.

För Kunskapsskolan i Sverige AB

Cecilia Carnefeldt
VD/Styrelseordförande

Mathias Ljungström
Jurist